

ти благосклонна. Тогазъ хвана ми главата, облѣгна я на градитѣ си и ме цѣлуна.

—Азъ дълбоко съмъ ви признателенъ, ханжмъ-ефенди, отговорихъ азъ, но незная, съ какво съмъ заслужилъ тая благосклонность.

—Заслужа-щешъ си я, ако бждешъ уменъ, и ако разберешъ честта си. Тогазъ викна тихо: „Нефиссѣ! Нефиссѣ!“

Слѣдъ-малко показа се на вратата нейната лѣскаво облечена дъщеря. Тя можѣше да има на двадесетъ-години, и отъ-далечъ ми се видѣ доста хубава, но като пристѣпни по-на-близу, съникасахъ че се била намазала съ нѣкакви прости масти, тѣй щото ми се повтржсна. . . Очитѣ ѝ бѣха голѣми, черни и доста хубави, но изъ-отъ тѣхъ свѣтнеше една ефемерность, една болѣжливость, тѣй щото неволно помислихъ, че тя нѣма дълго да живѣе.

Тя пристѣпни свѣнливо, сѣдна на миндерѣтъ до майка си, и подигна очи, та ме погледа съ нѣкакво значение.

Какво ще ти продължавамъ разказътъ? — Немога да си вспомня тая сцена, безъ да осѣтя болка и мъка въ сърдцето си. На-кратко да ти кажа, ханжмата зѣ да ме придумва, да се потурча, че ще ми даде дъщеря си. Чудна ти е то страсть у Турцитѣ, дѣто мислятъ, че е голѣмъ „севабъ“ да придуматъ друго-вѣрецъ за да приеме мухаммедовата вѣра, и че си заслужаватъ съ това по-отлично мѣсто и сласти въ раятъ. Освѣнъ това чужденецъ имъ е всѣкога по-прифтенъ отъ-колкото тѣхенъ Турчинъ.

Азъ се въспротивихъ на това поканване на гапшовката; ней най-сетнѣ не би то право, и тя, споредъ жестокиятъ си нѣравъ, отведе ме до вратата, отключи ги и ме пусна, безъ да ми рече ни дума.